

Na prahu krize nevídaných rozměrů: Přijde občanská nebo světová válka?

Aleš Přichystal

ProtiProud.cz

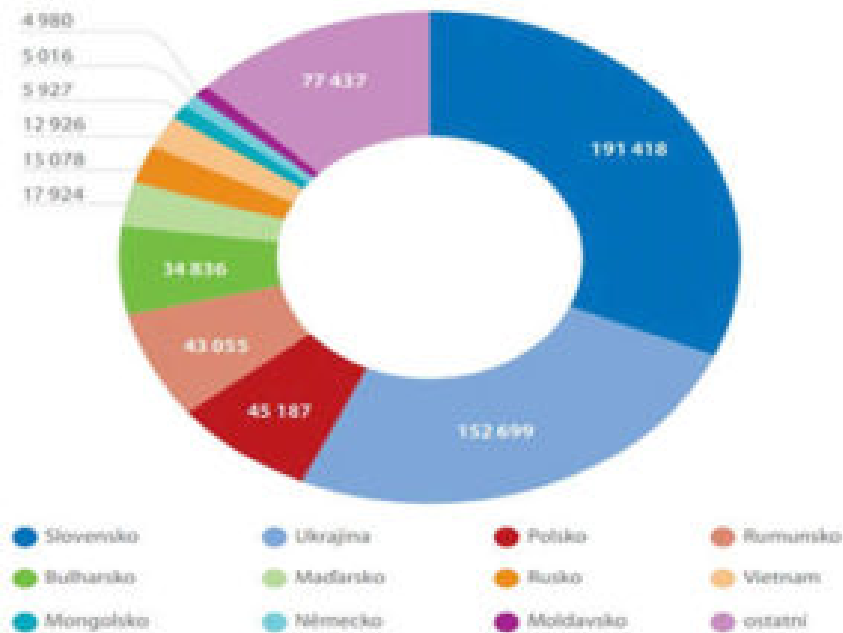
22.listopadu 2019

Titulní obrázek © ProtiProud

Po vstupu České republiky do Evropské unie počet pracujících cizinců v ČR stále roste. V roce 2004 zaměstnaní cizinci tvořili necelých 7 procent, v polovině letošního roku už to bylo 13,2 procenta. Od konce loňského roku počet pracujících cizinců v Česku stoupl o 38 tisíc, tím pádem v polovině letošního roku dosáhl hranice téměř 700 tisíc osob. A to ve statistice nejsou zahrnuti cizinci, kteří jsou oficiálně již českými občany, nebo zde prostě pracují bez povolení, tedy načerno.

Naprostá většina zahraničních pracovníků je u nás jako zaměstnanci. MPSV k 30. červnu 2019 registrovalo rekordních 606.483 zahraničních pracovníků. Cizinci z EU tvoří 60 % (zejména Slováci a Poláci). V žebříčku cizinců ze třetích zemí jasně kralují Ukrajinci. Na konci loňského roku v Česku pracovalo 121.086 Ukrajinců, za letošní půl rok jich přibylo asi 32 tisíc.

CIZINCI V POSTAVENÍ ZAMĚSTNANCŮ PODLE STÁTNÍHO OBČANSTVÍ KE 30. 6. 2019

Podle Svazu průmyslu a dopravy či Hospodářské komory bychom v ČR na tato místa potřebovali 300 až 400 tisíc dalších pracovníků. Cizince k nám dovážejí v drtivé většině západní nadnárodní firmy (v poslední době za podpory státu). Firmy zde vydělávají miliardy, které posílají do zahraničí a kvůli nízkým finančním nárokům zaměstnávají raději cizince, u kterých navíc nehrozí nějaká odborová činnost. Na případné celospolečenské důsledky svého chování přitom neberou žádný ohled.

Bezpečnostní rizika pro ČR

Pro potřeby velení domobraneckých organizací byla koncem roku 2018 štábem domobrany vytvořena analýza rizik, která v ČR i Evropě reálně hrozí, a to v horizontu od hodin až po roky. Nebezpečí je mnohem více, ale část z nich – bohužel spíše těch méně nebezpečných – mají dobře identifikovanou státní orgány a složky Integrovaného záchranného systému (IZS), a to prostřednictvím dokumentů k civilní ochraně (dnes označované jako ochrana obyvatelstva).

Mezi události, které mohou nastat, patří mimo jiné finanční a ekonomická krize

mimořádné intenzity a dopadů a na to navazující banditismus extrémních rozměrů ze strany zahraničních pracovníků jako důsledek rychlého postupu finančně-ekonomické krize.

Může kolaps stávajícího ekonomického systému přivést i naši zemi a nás všechny do stavu mimořádné krize, která postihne nejenom finanční sektor a reálnou ekonomiku, ale také každého z nás? Odpověď je bohužel - ANO! Může a následky mohou být srovnatelné s jinou mimořádně vážnou situací, kterou se zde zabýváme. Je velmi pravděpodobné, že v důsledku ekonomické krize se nastartují další mimořádné situace velké intenzity, které se mohou následně umocňovat a stupňovat. Od banditismu, občanské války až po válku regulární. Nezapomeňme, že příliš často se v historii řešily ekonomické problémy odvedením pozornosti válkou s vnějším nepřítelem. Lidstvo dosud nezmoudřelo a z minulosti si nevezalo ponaučení, tudíž i pravděpodobnost, že se následky velké ekonomické krize začnou řešit válečným aktem, je velmi vysoká.

Prognózy a očekávání

Pokud má bývalý republikánský kongresman a prezidentský kandidát Ron Paul pravdu, [přichází ekonomický Armageddon](#). Druhá finanční bublina, daleko větší než ta předchozí, brzy praskne a není nic, čím by se tomu dalo zabránit. Všechno je zapříčiněno - říká Paul a nejen on - tím, že americký FED (Federal Reserve System, konglomerát 12 regionálních rezervních bank USA, plnicí roli centrální banky USA) vytiskl v letech 2008 a 2009 miliardy dolarů, které nikdy neměly sjet z rotačky. Tím prý americkou ekonomiku nasměroval k nevyhnutelnému ekonomickému kolapsu.

“Přichází něco, co bude daleko horší, než krize v letech 2008 a 2009. Daleko horší. A pamatujme si, že za přicházející krizi nemůže Trump. Je to dílo FEDu,” píše Ron Paul.

Podobnou velkou krizi už předpovídá i bývalý šéf FEDu Alan Greenspan, který prohlásil: “Jsme v počátcích krize, která má před sebou ještě o mnoho horší časy. Tohle je nejhorší období, kterému budeme čelit, od doby, co jsem nastoupil do úřadu. Nic se mu nevyrovná - ani krize, jestli ji ještě pamatujete - 19. října 1987 - kdy Dow Jones Index poklesl o rekordních 23 %. Rád bych našel něco pozitivního, co bych sdělil publiku... nevím, jak krize dopadne, ale určitě to bude krize.”

Postupně pronikající informace o špatném stavu ekonomiky v klíčových zemích Západu začínají některé lidi děsit, protože si uvědomují možné následky. Pro jiné – a těch je zřejmě většina – tyto informace nic neznamenaají, většina lidí si na varující zprávy prostě zvykla. Zdá se jim, že katastrofální stav světového finančního sektoru je tak nějak normální a rozhodně se jich osobně nijak nedotkne.

Ukolébaní Evropané

Lidé jsou obecně daleko méně znepokojení, než by měli být, ačkoli se základy reálné ekonomiky potácejí a stále hlouběji klesají pod tíhou historicky nejvyššího veřejného dluhu. Ten se navíc nejen nesplácí, ale centrální banky (které v některých zemích dosud mají krycí název „národní“, byť se službou národu již nemají nic společného) ještě zhoršují neutěšenou situaci neustálým pumpováním dalších a dalších ničím nekrytých peněz do oběhu.

Přesto se (skoro) nikdo nebojí. Dokonce většina občanů naší země i Evropy má pocit, že se není vlastně čeho bát! Že nic zlého nepřijde, a pokud ano, zvládneme to stejně hravě jako všechno ostatní. Zvládli jsme přece elegantně všechny dosavadní ekonomické a finanční krize, skoro nikoho z nás se to nijak nedotklo, o úspory jsme nepřišli, státní kasa měla stále dostatek prostředků, aby mohla rozdávat potřebným a ještě více těm, kteří to rozhodně nepotřebují, ale o to více o štědré dary stojí.

Jenže to je katastrofální omyl. A následky mohou být pro každého z nás fatální!

„Nerad lidem říkám, že opravdová krize nás teprve čeká. Krize z roku 2008 byla jen malou předeheurou. **Krize může pominout jen v tom případě, že odstraníte její příčinu. Ani jednu z příčin se nepodařilo odstranit, a proto nemůže být řeč o konci krize,**“ uvedl pro ParlamentníListy.cz ekonom Petr Kaššák.

Komentář: Nutno podotknout, že tato informace pochází z roku 2013. Zdroj na webu Parlamentních Listů se nám nepodařilo dohledat, ale odkazuje se na něj dobový článek ze serveru Tiscali.cz, [Krize bude drsná. Dělejte zásoby potravin a benzínu, radí ekonomové](#). Je potřeba si uvědomit, že je potřebné dívat se na celý vývoj nelineárně. Nelze tvrdit, že když nastane A, za rok jistě

přijde B, protože do procesů vstupuje mnoho proměnných. Není jediná strana, jediná supervelmoc, která by si mohla určovat, jak události proběhnou. Přípravenost je tedy rozhodně důležitá, ale panika nikoliv.

Finanční a ekonomická krize, která nás již brzo zastihne, bude skutečně horší než to, co jsme dosud v této oblasti zažili. Ne nadarmo se říká, že finanční krize roku 2008 byla jen lehkou zatěžkávací zkouškou proti tomu, co nastane. Takže se připravujeme, staré dobré časy, kdy ekonomika zdánlivě rostla a rostla a rostla, budou nenávratně pryč, nastane tvrdá realita, nepěkné probuzení ze sladkého snění.

A důsledkem tohoto problému bude kromě jiného i banditismus extrémních rozměrů ze strany statisíců u nás usídlených zahraničních pracovníků.

Cizinci

Tento scénář je v podstatě logickým vyústěním předchozího, tedy ničující finančně-ekonomické krize. Jaká je výchozí situace pro jeho naplnění:

V době trvalého ekonomického růstu a relativního blahobytu, jak to vidíme v současnosti, postrádá řada velkých i menších firem dostatek pracovníků. Stále se hovoří o minimální nezaměstnanosti a tedy o nutnosti dovážet pracovníky do zdejších montoven ze zahraničí. Logicky zejména ze zemí bývalého Sovětského bloku, zejména z Ukrajiny a Moldávie, z Mongolska nebo zemí Balkánu. Pouze zde totiž nalezneme lidi, kteří jsou ochotni a schopni pracovat, a to většinou za mzdy, za které by zdejší obyvatelé do práce určitě nechodili.

I když sluníčkáři budou tvrdit opak, mezi imigranty z Afriky nebo arabských zemí nalezneme jen minimum lidí, ochotných a především schopných pracovat například v českých automobilkách. Statistické údaje západních zemí, které občas omylem prosáknou na veřejnost, hovoří zcela jasně: do pracovního procesu se daří zařadit pouze zlomek imigrantů, kteří v posledních letech zavítali do jejich zemí. Asi mají jinou práci a jiné zájmy, než pracovat na důchody Němcům nebo Švédům.

Rozdíl mezi Švédskem a námi je v tom, že většina imigrantů u nás je jazykově a kulturně příbuzná, a že na rozdíl od muslimů k nám skutečně přijela pracovat,

nikoliv vysávat státní rozpočet a likvidovat své hostitele. Navíc hlavním motivem těchto imigrantů nebo zahraničních pracovníků je snaha vydělat zde takové peníze, které budou sloužit nejen pro uživení jich samotných, ale většinou i jejich rodin, které často zanechali doma a pro které jsou peníze došlé ze zahraničí důležitým zdrojem příjmů. Nejnovější čísla hovoří o tom, že za rok 2018 poslali zahraniční pracovníci do svých domovských zemí přes 47 miliard korun.

Již nyní jsou zejména ve středních Čechách města, kde zahraniční dělníci tvoří až 1/3 zde žijících obyvatel. Většinu času tráví buď v práci, nebo na ubytovnách. Jen někteří si dovolí luxus utrácet těžce vydělané koruny za nějakou zábavu. Takže až na drobné excesy dosud nejsou se zahraničními pracovníky žádné větší problémy.

Vysocí a nízcí

Co se však stane, až se naplní výše uvedený scénář, kdy naplno vypukne mohutná hospodářská krize a práce nebude dostatek ani pro naše lidi? Scénář může být následující: na Západě zbankrotuje jedna z bank, která je označovaná slovy „Too big to fail“ (česky „Příliš velká na to, aby mohla zbankrotovat“) a odborně se jim říká „systémové banky“. Přesto se to stane a některá z těchto bank ohlásí bankrot.

Zdánlivě malý problém – jedna banka přeci neohrozí celý finanční systém? Ano, je to pravda, pokud ovšem nejde o velkou banku a tato banka není kapitálově propojena s dalšími finančními institucemi. Bohužel takovou banku dnes už nenajdeme. V době globální ekonomiky jsou všechny banky vzájemně finančně a kapitálově propojeny, takže v případě bankrotu jedné velké banky pravděpodobně dojde k tzv. domino efektu a celý finanční sektor se začne skládat jak domeček z karet.

Pořád jsme ale u bankovního sektoru, nikoliv u reálné ekonomiky, kde se vyrábějí auta, počítače, světla nebo nábytek. Jak se problémy finančních domů dotknou výrobních podniků? Bohužel, výrazně a rychle. Většina velkých podniků je závislá na provozních úvěrech, které představují jakousi umělou výživu výrobního sektoru. Je zde jednoduchá rovnice – žádné vstupní peníze, žádná výstupní auta, počítače nebo světla. Jakmile dojde provozní úvěr a nikdo další není ochoten nebo schopen půjčit další peníze, výroba se zastaví. Začíná se masivně propouštět. Kdo bude propuštěn první? Bude to generální manažer, vedoucí provozu nebo zahraniční námezdní síla? Navíc často nekrytá žádnou smlouvou, garantující

ochrannou lhůtu nebo nějaké odstupné. Odpověď si lze lehce domyslet.

Akcionáře nebo provozního ředitele nebude zajímat, co se bude s těmito bývalými pracovníky dít dále. Akcionáře zajímá pouze minimalizace ztrát a ředitel je placen od toho, aby provedl nepopulární opatření (často kryté označením „optimalizace“). Další životní osudy svých bývalých zaměstnanců je opravdu nezajímají. Ovšem nás by zajímat měly. Protože se jejich osud může bezprostředně dotknout každého z nás. Proč?

Většina zahraničních dělníků je zde pouze za jediným účelem - vydělat co nejvíce peněz a ty následně poslat svým rodinám do zemí, odkud přišli. Proto zde také žijí velice skromně, jejich jídlo je to nejlevnější, co je možné v obchodech koupit, bydlí po několika v laciných ubytovnách a na zábavu jako je kino nebo hospoda opravdu nemají dostatek zbytných peněz. Tito lidé jsou bez větších zásob a finančních úspor. Nyní se dostanou bez prostředků na ulici - bez zaměstnání, bez jídla a finančních prostředků nutných na to, aby se vrátili ke svým rodinám. Pocítí tak velmi tvrdě svoji osobní finanční krizi.

Hrozba

Hladový člověk bez rodiny je zoufalý člověk. A zoufalí lidé dělají zoufalé činy. Scénář takřka hororový: v důsledku rychlé a zničující finanční krize zastavuje většina podniků, zaměstnávajících zahraniční dělníky, provoz. Na hodinu a bez odstupného jsou propuštěny statisíce zahraničních zaměstnanců. Nemají žádné úspory, aby zde mohli delší dobu přežívat, ani na to, aby si zajistili klidný odjezd do svých domovů - do Mongolska, Nepálu, Albánie, na Ukrajinu. Kde na to vezmou prostředky? Jak se budou živit, čím cestovat domů? Při těchto vysokých počtech ani není možné takový exodus, imigraci naruby, v reálném čase logisticky zvládnout.

Začnou mít hlad, žízeň, dostavuje se frustrace, beznaděj a vztek. Jsou zaznamenány první případy, kdy si obstarávají základní prostředky (včetně alkoholu) násilnou cestou. Začínají krádeže ve velkém, rabování. Nejdříve obchodních center, následně menších obchodů, domů a bytů, kde je možné si jídlo a další prostředky obstarat.

Nastává anarchie a první větší střety s policií a ozbrojenými občany. Narůstají

ztráty na obou stranách. Policie není schopna nepokojům v tak velkém měřítku zabránit. Sama je často terčem útoků a úspěšných snah ozbrojit se na úkor příslušníků policie. Je třeba si uvědomit, že větší část zahraničních dělníků má na rozdíl od mladší části zdejší populace za sebou několikaletou základní vojenskou službu, někteří dokonce i bojové zkušenosti. Na rozdíl od imigrantů z Afriky nebo muslimských zemí jsou takřka k nerozeznání od zdejších obyvatel. Znají naši řeč a umějí se pohybovat v našem prostředí. Jsou mnohem silnější a otužilejší, a to nejen fyzicky. A mohou jich být statisíce, s jedinou touhou - přežít, případně se vrátit domů, za svými rodinami. Za každou cenu. Za každou! To bychom si měli uvědomit.

Selhávání

Nikoho nestrašíme, nešíříme žádné hoaxy ani poplašné zprávy, jak se nám budou snažit podsunout ti, kteří nechtějí vidět pravdu, která nemá s jejich vysněným světem nic společného. Objevuje se stále více příznaků, které už nemohou opominout ani mainstreamoví ekonomové a pisálci, že se začíná hospodářství v Německu, zejména automobilový průmysl, zadrhávat. A vzhledem k propojenosti naší a německé ekonomiky a procentu našeho průmyslu se zaměřením na automotive je jen otázka času, kdy problémy dorazí k nám. České podniky nebo pobočky nadnárodních koncernů začnou zavírat nebo omezovat výrobu - už se to začíná dít, stačí si najít patřičné informace.

Pokud se světová, evropská a zejména německá ekonomika dostane do recese nebo ještě hůře do ekonomické krize, poneseme všichni velmi citelně následky dosavadní predátorské politiky, zejména ze strany nadnárodních korporací, které ve snaze minimalizovat náklady a maximalizovat zisky do naší země dovážejí stále více a více zahraničních pracovníků, aniž by na sebe vzaly odpovědnost za jejich další osud.

Také stát veřejnou podporou těchto praktik naprosto selhává ve své úloze regulátora a ochránce životních zájmů svých občanů, neboť nejen nebrání neustálému přílivu cizích pracovníků na své území, ale ani není dostatečně připraven čelit rizikům a následkům vyplývajícím z příchodu vážných ekonomických problémů.

Komentář: Pravděpodobnost uvedeného scénáře není vůbec malá. Ale jak s takovou informací naložit? Člověk, kterému záleží na lepší budoucnosti, by měl věnovat velkou pozornost své mentální i fyzické připravenosti, budování smysluplných, naplňujících mezilidských vztahů, co neobjektivnějšímu vnímání reality a také touze nalézat řešení nepředvídatelných situací. To jsou věci a schopnosti, které se neobjeví ze dne na den. Takový stav je třeba vytvářet a kultivovat po mnoho let a je k tomu třeba obklopovat se a být ve styku s lidmi, kteří mají alespoň v základu stejný, konstruktivní přístup k životu a nejlépe i vizi lepšího světa, než jakým je ten současný. Ve spolupráci s takovými lidmi je pak možné doufat i v lepší scénáře, než je ten popisovaný v článku.

Celospolečenské procesy mohou otřást každou zemí, ale nakolik zasáhnou právě vás, to můžete ovlivnit dnes a denně prostřednictvím své vlastní práce, vlastního studia a používáním získaných poznatků ve svém životě. Vesmír je jedna velká škola a my máme každý den příležitost udělat něco, co zásadně ovlivní budoucnost nás, našich blízkých a co možná inspiruje i lidi zcela neznámé k tomu, aby se pokusili o něco podobného.

A když už jsme u inspirace, bude nejlepší připomenout si následující text:

- [Novoroční dopis světu od profesora Jordana Petersona](#)